

„Nebudeme — — vskutku!“ křičela Myš, která se třásla od hlavy po ocas. „Jako kdybych já kdy mluvila o takovém předměť! Naše rodina *vždycky* nenáviděla kočky: ošklivé, sprosté, nízké tvory! Ať už to jméno neslyším!“

„Už ho nevyslovím, opravdu!“ řekla Alenka, pospíchajíc změnit předmět rozhovoru. „Máte — máte ráda — — máte ráda — psy?“ Myš neodpověděla, Alenka tedy dychtivě pokračovala: „U našich sousedů mají takového pěkného pejska, toho bych vám chtěla ukázat. Je to malý jezevčík a má taková chytrá očka, víte, a takovou dlouhou vlnivou hnědou srst! A donáší věci, které mu hodíte, a dovede se postavit a prosit o jídlo, a všechno možné dovede — ani si to všechno nemohu vzpomenout — a patří zahradníkovi, víte, a ten říká, že je *tak* užitečný, a stojí za tisíce! A říká, že mu už pochytil všechny krysy, a — — oh, jemináčku!“ zvolala Alenka lítostivým hlasem, „už jsem ji zase urazila!“ Neboť Myš plavala pryč, jak nejrychleji dovedla, způsobujíc v louži úplné vlnobití.

Alenka na ni tedy zavolala konejšivě: „Myško, drahá! Vraťte se, drahoušku, a nebudeme už mluvit o kočkách ani o psech, nemáte-li jich ráda!“ Když to Myš uslyšela, obrátila se a zvolna plavala zpět: byla ve tváři úplně bledá (hněvem, pomyslíla si Alenka) a řekla hlubokým, chvějícím se hlasem: „Pojďme na břeh a já vám povím příběh svého života a porozumíte, proč nenávidím kočky a psy.“

KANDIDÁTNÍ ZÁVODY A PŘÍBĚH SE ZAMOTANÝM KONCEM

Byl nejvyšší čas, neboť louže začínala být pomalu přeplněna zvířaty a ptáky, kteří do ní spadli: byla mezi nimi kachna a papoušek Lora, dokonce jeden Blboun, kterému říkali Dodo, orlík a několik jiných podivných stvoření. Alenka vedla a celá společnost plavala ke břehu.

Byla to vskutku podivně vyhlížející společnost, která se na břehu shromáždila — ptáci se zarousaným peřím, zvířátka se srstí připlhli k tělu, a všichni mokří, až z nich kapalo, mrzutí a smutní.

První otázka ovšem byla, jak se opět osušit: začali se o tom radit a za několik minut to Alence nepřipadalo nikterak divně, že se s nimi nalezla v důvěrném hovoru, jako by je byla znala od narození. Dostala se dokonce do dlouhého sporu s Lorou, která se nakonec stala nevrlou a omezila se na to, že opakovala: „Já jsem starší než vy a musím to vědět líp.“ A to Alenka nechtěla uznat, dokud nevěděla, kolik je Loře let, a jelikož Lora rozhodně odmítala povědět svůj věk, nedalo se dále nic dělat.

Konečně Myš, která se mezi nimi zdála být osobností požívající velké vážnosti, zvolala: „Sedněte si všichni a poslouchajte! Já vás všechny osuším v okamžiku!“ Všichni bez meškání usedli, utvořivše veliký kruh, v jehož středu stála Myš. Alenka na ni úzkostlivě upírala oči, neboť byla jista, že z toho vyjde se zlou rýmou, nepodaří-li se jí brzy uschnout.

„Mhm!“ řekla Myš, tváříc se velmi důležitě. „Jste všichni připraveni? Toto je nejsušší věc, kterou znám. Ticho kolem,

prosím! — „Když Ota Veliký porazil Maďary u Augsburgu, vypudil je z říše německé a při řece Enzi po obou březích Dunaje obnovil proti nim Marku Východní, kterou spravoval markrabě, podřízený vévodovi bavorskému. Otův syn udělil ji roku 976 Leopoldu Babenberskému a vymanil ho z moci vévody bavorského. Markrabě Leopold IV. měl nevlastního bratra Konrada III., krále německého.“

„Uf!“ řekla Lora a otrásla se.

„Prosím?“ řekla Myš mračíc se, ale velmi zdvořile. „Řekla jste něco?“

„Já ne!“ řekla Lora kvapně.

„Myslela jsem, že jste něco řekla,“ pravila Myš. „Pokračuji: Leopold IV. měl nevlastního bratra Konrada III., krále německého. Jeho uznati nechtěl mocný vévoda bavorský Jindřich Pyšný z Welfů. Nemoha s ním ničeho spraviti po dobrem, král Konrád III. nalezl to nutným...“

„Nalezl co?“ pravila Kachna.

„Nalezl to,“ odpověděla Myš podrážděně. „Snad víte, co ‚to‘ znamená.“

„Já vím docela dobře, co ‚to‘ znamená, když já něco najdu,“ řekla Kachna; „obyčejně je to žabka nebo červ. Otázka je, co našel ten váš král.“

Myš přešla otázku bez povšimnutí a kvapně pokračovala: „Konrád III. nalezl to nutným vyhlásiti naň říšskou klatbu, odňal mu Bavorsko a vévodou bavorským učinil věrného bratra svého Leopolda, po jehož smrti ponechal Bavorsko mladšímu bratru Jindřichovi. Ale nástupce Konradův Jindřich Barbarossa, jenž byl vychován se synem Jindřicha Pyšného, Jindřichem Lvem, přilnul k tomuto celým srdcem a vrátil mu vévodství bavorské.“ — Jak se vám daří, má drahá?“ přerušila se, vracejíc se k Alence.

„Stále ještě mokrá,“ řekla Alenka smutně. „Nezdá se vůbec, že by mne to osušovalo.“

„V tom případě,“ řekl slavnostně Blboun Dodo, vstávaje, „navrhuji, abychom odročili schůzi za účelem meritorního přijetí energičtějších sankcí.“

„Mluvte česky!“ řekl Orlik. „Já nerozumím, co znamená polovina těch cizích slov, a co víc, nevěřím, že jim rozumíte sám.“ A Orlik sklonil hlavu, aby skryl úsměv; někteří z ostatních ptáků se chichotali docela slyšitelně.

„Co jsem chtěl říci, je,“ zakoktal Blboun uraženě, „že nejlepší věc, kterou se můžeme osušit, jsou kandidátní závody.“

„Co jsou kandidátní závody?“ zeptala se Alenka; ne, že by se jí moc chtělo mluvit — ale Blboun se odmlčel, jako kdyby chtěl naznačit, že by někdo měl něco říci, a nikdo jiný se k tomu neměl.

„Nu,“ řekl Blboun, „nejlepší vysvětlení je zkusit to.“ (A jelikož byste to mohli chtít někdy v zimě zkusit sami, povím vám, jak to Blboun uspořádal.)

Nejprve vyznačil na zemi závodní dráhu, v jakémsi kruhu („Na přesném tvaru nezáleží,“ řekl), a podle ní rozestavil všechny členy společnosti. Nebylo žádného „Jedna — dvě — tři — teď“, ale každý začal běžet, kdy se mu zlíbilo, a přestal, kdy se mu zlíbilo, takže nebylo snadno poznat, kdy je po závodech. Nicméně, když tak nějaké půl hodiny všichni běhali, byli zase úplně suší a Blboun náhle zvolal: „Závody jsou u konce!“ a všichni se shrnuli kolem něho, popadajíce dech a ptajíce se: „Kdo vyhrál?“

Na tuto otázku nemohl Blboun odpovědět bez delší úvahy a seděl tedy drahnou dobu s jedním prstem přitlačeným na čelo (tak to Alenka vidávala na obrazech velkých básníků a mys-

litelů), zatímco ostatní čekali v naprostém tichu. Konečně Blboun řekl: „Všichni vyhráli a všichni musí dostat ceny.“

„Ale kdo je má rozdat?“ ptal se celý sbor hlasů.

„Nu, ovšemže ona,“ řekl Blboun, ukazuje prstem na Alenku; a celá společnost se ihned shlukla kolem ní, vykřikujíc zmateně: „Ceny! Ceny!“

Alenka neměla zdání, jak si má počínat; v zoufalství strčila ruku do kapsy a vytáhnuvši krabici bonbónů (naštěstí k nim slaná voda nepronikla), rozdala je kolem jako ceny. Vystačily jí právě tak, že se na každého z jejích společníků dostal jeden.

„Ale ona musí též dostat cenu, že ano?“ podotkla Myš.

„Ovšem,“ odpověděl Blboun velmi vážně. „Co máte ještě v té kapsičce?“ pokračoval, obraceje se k Alence.

„Jenom náprstek,“ řekla Alenka smutně.

„Podejte mi ho,“ řekl Blboun.

A tu se opět všichni shlukli kolem ní a Blboun jí slavnostně odevzdal náprstek, řka: „Prosíme, abyste ráčila přijmouti tento elegantní náprstek.“ A když ukončil tuto krátkou řeč, všichni tleskali a volali slávu.

Alence se celá ta věc zdála hodně nesmyslnou, ale všichni hleděli tak vážně, že se neodvážila smát; a jelikož jí nenapadalo nic vhodného, co by mohla říci, prostě se poklonila a vzala náprstek, hledíc, jak vážně jen dovedla.

Pak se měly jist bonbóny; to způsobilo mnoho zmatku a hluku: velcí ptáci si stěžovali, že ani neochutnali, a malí se zakuckali a musilo se jim bušit do zad. Když to však bylo všechno odbyto, sedli si opět do kruhu a prosili Myš, aby jim ještě něco vyprávěla.

„Slíbila jste mi, že mi povíte příběh svého života, nezapomněla jste?“ řekla Alenka, „a proč nenávidíte K- a P,“ dodala šeptem, trochu se obávajíc, aby ji opět neurazila.

„Je to historie zvířete se smutným a zamotaným koncem!“ řekla Myš, obracejíc se k Alence a vzdychajíc.

„Zamotaný je, o tom není pochyby,“ řekla si Alenka, hledíc s údivem na ocásek vlekoucí se za Myší v mnoha záhybech, „ale proč by měl být smutný?“ A po celou tu dobu, co Myš mluvila, lámala si hlavu nad otázkou, proč by měl být myší ocásek smutný, takže jí konec jejího vyprávění uvázl v hlavě asi takhle:

Lítý pes potkal

myš. Řekl:

„Slyš, ještě

dnes bude

soud. Na ten

tě povedu beze

všech ohledů,

beze všech pout.

Je mi dlouhá

chvíle, nestr-

pím protestů,

proto jenom

čile vydej se

na cestu,

rychle dej

se v klus!“

Řekla myš:

„Pane, slyš,

byl by bloud,

kdo by šel

na ten soud.

Kde jsou

svědci, kde

je sudí?

Takovéhle

právo budí

ve mně

jenom

hnus.“

„Já jsem

svědkem,

já jsem

sudím,“

zachechtal

se chrt.

„K právu

v tobě

úctu

vzbudím!

Rozsudek

zní:

Smrt!“

„Vy ale vůbec nedáváte pozor!“ řekla Myš Alence přísně.
„Nač myslíte?“

„Prosím za prominutí,“ řekla Alenka pokorně. „Došla jste, myslím, k páté zatáčce?“

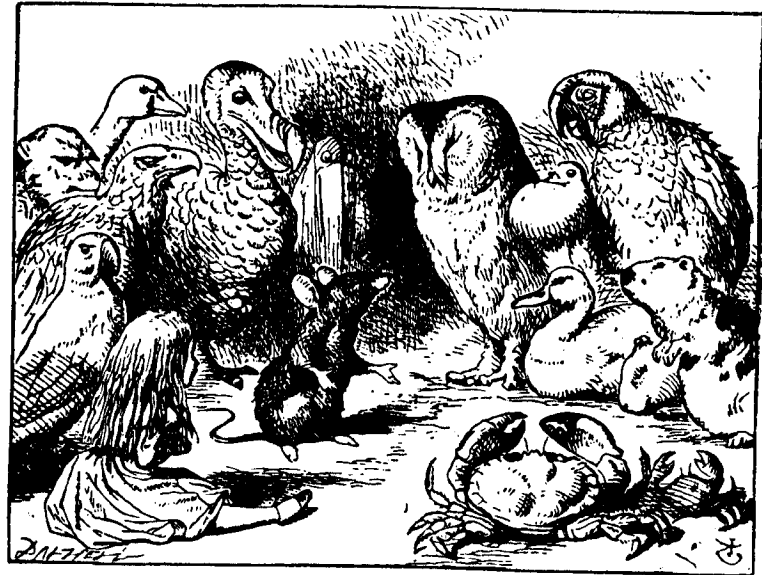
„K žádné zatáčce jsem nedošla,“ řekla Myš a vstala a odcházela. „Urážíte mne takovými nesmysly!“

„Já to tak nemyslela!“ omlouvala se ubohá Alenka. „Víte, ale vy se tak snadno urazíte!“

Myš v odpověď jenom nevrle zabručela.

„Prosím vás, vraťte se a dokončete své vypravování!“ volala Alenka za ní. A ostatní se k ní přidali sborem: „Ano, prosíme, zůstaňte!“

Ale Myš jen netrpělivě zavrtěla hlavou a přidala do kroku. „Jaká škoda, že nezůstala!“ vzdychl papoušek Lora, když zmi-

zela z dohledu; a jeden starý mořský Krab použil této příležitosti, aby řekl své dceři: „Ach, vidíte, má drahá! Ať je vám to poučením, že se nikdy nemáte dát unést svým temperametem.“ „Ale mlč, papá!“ odsekla mladá Krabová trochu nakvašeně. „Ty bys připravil ústřici o trpělivost!“

„Kdybych já tu jen měla svou Mindu, panečku!“ řekla Alenka nahlas, nemluvic k nikomu zvláště. „Ta by ji brzy přivedla zpátky!“

„A kdo je Minda, smím-li si dovolit otázku?“ řekl Lora.

Alenka byla vždycky ochotna mluvit o svém miláčku, odvětila tedy dychtivě: „Minda je naše kočka. A ta vám umí chytat myši, to si nedovedete představit! A to ještě nic není proti tomu, jak dovede chytat ptáky! Panečku, ta sní ptáčka, jen se naň podívá!“

Tato slova způsobila v celé společnosti podivuhodné vzrušení. Někteří ptáci náhle odešli beze slova; jedna stará Straka se začala pečlivě zahalovat, a spěchala pryč s poznámkou: „Už opravdu musím domů; tenhle noční vzduch mi nedělá dobře na krk!“ a Kanárek volal chvějícím se hlasem na své děti: „Pojďte pryč, drahouškové! Je nejvyšší čas, abyste byli v posteli!“ Pod různými záminkami se všichni vytratili, a Alenka brzy zůstala samotna.

„Kéž bych se nebyla zmínila o Mindě!“ řekla si litostivým hlasem. „Nezdá se, že by ji zde dole měl někdo rád, a přece je to jistě ta nejlepší a nejmilejší kočka na světě! Ó, má drahá Mindičko! Jestlipak tě ještě kdy uvidím!“ A tu se ubohá Alenka znovu dala do pláče, neboť začala pocíťovat velkou tesknostu a skleslost. Po chvíli však z dálky zaslechla opět drobné cupitání, a vzhledla toužebně, napolo důfajíc, že si to Myška rozmyslila a že se vrací, aby dokončila své vypravování.

KRÁLÍK SE PORADÍ S VAŇKEM

Byl to Bílý Králik, jenž pomalu cupital zpět a ohlížel se kolem, jako by něco hledal; a slyšela ho, jak si k sobě pobrukuje: „Ó, vévodkyně! Tahle vévodkyně! Ó, mé drahé pacičky! Ó, můj kožich a vousy! Ta mne dá popravit, jakože fretka je fretka! Kde jsem já je jenom mohl ztratit?“

Alenka ihned uhodla, že hledá vějíř a bílé rukavičky, a dobromyslně se po nich začala shánět kolem sebe, ale nikde jich neviděla – všechno se zdálo být jiné od chvíle, co vyplavala z jezera slz, a veliká síň i se skleněným stolečkem a malými dvířky úplně zmizela.

Králik velmi brzy spatřil Alenku, jak se kolem sebe ohlíží, a zavolal na ni hněvivě: „Máry, co vy tu děláte? Hned mi doběhnete domů, a přinesete mi vějíř a pár rukavic! A rychle, ať už jste zde!“ A Alenka se tak polekala, že ihned odběhla směrem, kterým ukazoval, ani se nepokoušejíc mu vysvětliti, že se mylí.

„Má mne za svou služku,“ řekla si, běžíc. „Ten se podiví, až shledá, kdo jsem! Ale raději mu přinesu vějíř a rukavice – totiž, jestli je najdu.“ Jak to dořekla, doběhla k úhlednému domečku, na jehož dveřích byla pěkně vyleštěná mosazná tabulka a na ní pěkně vyryto jméno MATĚJ KRÁLÍK. Vešla bez zaklepání a spěchala po schodech nahoru, s velikým strachem, aby nepotkala skutečnou Máry a nebyla vyhnána z domu dřív, než najde vějíř a rukavice.

„Jak se to zdá podivné,“ řekla si Alenka, „dělat poslíčka králíkovi! Co nevidět, myslím, budu musít Mindě běhat po